

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

Biblioteca Centrală
Regiunea
Hunedoara-Deva.

CITEVA CIFRE

● În primii doi ani ai septenalului, volumul producției industriale a U. R. S. S. a crescut cu 22,1 la sută.

● În același răstimp, în orașele și așezările muncitorești din Uniunea Sovietică s-au construit 4.600.000 locuințe, iar la sate peste 1.400.000 case de locuit.

● În 1960 producția de cereale a fost de 8.131.000.000 puduri.

● În cinci ani (1956-1960) populația Uniunii Sovietice a crescut cu 17 milioane de oameni.

(Din Hotărîrea Plenarei C. C. al P. C. U. S. din 10-18 ianuarie a. c.)

EXCURSIE DE IARNA ÎN PAMIRUL SOVIETIC

In acest număr .

Biblioteca
„VEAC NOU“

Nr. 1

ZĂRI
DINCOLO
DE ZARE...

de Alexandr Tvardovski

Pe scene:

TINERETUL

de Margareta Bărbuță

(pag. 2-a)

**LINGVISTICA
MATEMATICĂ**

de prof. ing.
Edmond Nicolau

(pag. 4-a)

Richter își deapănă
proaspetele amintiri

de N. Mar

(pag. 5-a)

ANUL XVII

27 ianuarie 1961

12 Pagini

1 LEU

4

(828)

Concerte...
concerte...
concerte...

Ultimele săptămâni au oferit iubitorilor de muzică moscoviți, nenumărate tentații. Seară de seară s-au succedat concerte interesante. Ieșea emoționat din marea sală a Conservatorului și deodată îți atrăgea atenția un nou afiș care te invita pentru a doua zi la un program tot atât de promițător ca și cel pe care abia l-ai ascultat.

Concertele au cuprins lucrări aparținând unor epoci diferite și celor mai deosebite stiluri, în interpretarea multor orchestre și cu participarea unor renumiți dirijori și soliști.

Orchestra simfonică a Filarmonicii din Moscova dirijată de Kirill Kondrașin a executat o piesă muzicală, care nu s-a mai interpretat de multă vreme în U.R.S.S.: Simfonia III-a de Gustav Mahler, una dintre cele mai grandioase creații ale muzicii europene de la sfârșitul veacului trecut. Această simfonie în șase părți, cu o durată de peste o oră și jumătate este interpretată pe lângă orchestră de un cor de femei, un cor de copii și solo de contraalto. Compozitorul a avut nevoie de toate aceste mijloace, pentru a putea exprima, cât mai pregnant, tulburătoarea idee filozofică: oamenii mor, dar viața omenirii continuă. Muzica simfoniei cucerește prin patosul ei eroico-romantic și prin dinamismul ei. Gustav Mahler îmbină cu deosebită artă în lucrările sale, tragicul și lirismul discret, luminosul umor popular și grotescul.

Un alt concert a fost consacrat lui Serghei Prokofiev. Neobositul propagandist al muzicii lui Prokofiev, tânărul Ghennadi Rojdestvenski, a dirijat Orchestra simfonică de stat a Uniunii Sovietice. Programul a inclus, în primă audiere, suita „Pușkiniana”. Suita înmănușează fragmente din muzica scrisă de Prokofiev la spectacolele „Evgheni Oneghin”, „Boris Godunov”, și la filmul „Dama de pică”.

Aceste mici piese se disting prin pitorescul lor strălucitor, transmițând cu finețe „suflul” specific epocii.

Simfonia a treia a lui Prokofiev cucerește auditoriul prin dramatismul și intensitatea conflictelor. Această lucrare, scrisă în 1928, este deosebit de complexă ca formă și mijloace de expresie. Coloritul muzicii este aspru, puțin amenințător. Drama omenească parcă s-ar desfășura pe fondul unor gigantice cataclisme. Muzica transmite ascultătorului sentimentul forței extraordinare a personajelor, sentimentul victoriei finale asupra a tot ce e rău și întunecos.

În sfârșit, încă un moment muzical memorabil — admirabila cantată scenică „Karmina Burana” a lui Karl Orff, talentat compozitor german contemporan. Poemul coral, scris pe textele trubadurilor medievale, te cucerește prin lirismul și umorul lui plin de sevă. Publicul a prețuit cum se cuvine interpretarea la un înalt nivel pe care colectivele corului și Orchestrei simfonice a Radiodifuziunii sovietice, sub bagheta talentatului dirijor A. Gauk, au dat-o cantatei, ca și Simfoniei a VI-a de D. Șostakovič, inclusă în același concert.

A. Medvedev

După triumfalul turneu în America de Nord

Richter își deapănă proaspetele amintiri

Cu peste trei luni în urmă, Richter părăsea Moscova pentru a întreprinde primul său turneu concertistic în Statele Unite și Canada. Desigur, și mai înainte marele pianist se despărțise nu o dată de patrie plecând să concerteze în China și Finlanda, Cehoslovacia și Ungaria... Niciodată însă nu lipsise atât de mult.

Dintr-un început, Richter m-a prevenit că nu acordă și nu va acorda nici un interviu. Într-adevăr, în răstimpul celor trei luni petrecute pe continentul american, el nu a avut nici o întâlnire cu ziariștii.

— Vom sta numai așa, de vorbă... De acord? Vreți să știți cu ce impresii mă întorc din America... Ele nu s-au sedimentat încă. În general, sint impresii plăcute. Este pentru prima oară când călătoresc în Statele Unite și Canada și mărturisesc că, la început, gândul că mă aflu pe o altă emisferă mă făcea să-mi pierd oarecum echilibrul.

— Cum v-ați organizat programul zilnic în America? — Desigur, zilele erau foarte aglomerate, pentru că și programul spectacolelor era foarte încărcat. Treizeci de concerte în două luni și jumătate — douăzeci și șapte în S.U.A. și trei în Canada. Foarte mult timp ne răpeau deplasările cu trenul. Am parcurs 22.000 de kilometri numai pe pământul american. După concerte abia pridideam să prindem ultimul tren, iar îndată ce coboram din vagon, alergam la repetiții... Am dat concerte la New York, Chicago, Philadelphia, Boston, Los-Angeles, San Francisco, Phoenix, Detroit, Washington, Baltimore și în alte orașe din S.U.A., apoi la Toronto și Montreal... Aș vrea să amintesc că în momentul de față, în Statele Unite concertează colegul meu, Dmitri Bașkîrov, iar la primăvară va întreprinde un nou turneu în America, Ansamblul Moiseev. Sint convins că și el vor fi întâmpinați cu aceeași sinceră bunăvoință ca și mine, bunăvoință ce exprimă sentimentele de cordială prietenie pe care le nutrește poporul american față de țara și cultura noastră.

— Ce repertoriu au cuprins concertele dv.? — În primul rând, am cântat din Beethoven și Prokofiev. Am constatat că în Statele Unite, marele nostru Prokofiev este bine cunoscut. După terminarea concertelor aveau loc întotdeauna întîlniri și discuții cu auditorii, care se prelungeau de obicei o oră și chiar două. Ne înconjurau admiratori ai muzicii lui Beethoven, Prokofiev, Scriabin, Dvorak, cărora li se alăturau expansivii vinători de autografe și, adesea, oameni care nu doreau altceva decât să ne strângă mina...

Concertul de Dvorak a constituit un eveniment la Philadelphia. Era pentru prima oară când concertul era interpretat în acest oraș, fiind în același timp o premieră atât pentru orchestra din Philadelphia — dirijată de minunatul dirijor Ormandy — cât și pentru mine...

— Cu ce alte orchestre ați mai avut prilejul să concertați?

— Cu multe orchestre și diferiți dirijori. La Chicago, la pupitrul se afla dirijorul Erich Leinsdorf. Remarcabila orchestră din Boston a fost dirijată de Charles Münch. La New York, dirija Leonard Bernstein. Într-un cuvânt, am avut plăcerea să lucrez cu colective orchestrale de prim rang, care întrunesc excelenți muzicanți.

...Îmi permit aici o scurtă digresiune. Este vorba despre faptul că presa americană a fost unanimă în a aprecia că Richter este un pianist genial, și cel mai mare interpret al contemporaneității. Majoritatea cronicilor subliniau profunzimea pianistului, virtuozitatea tehnicii sale, uriașa întindere a repertoriului său și totodată simplitatea marelui interpret... Mulți americani și-au exprimat părerea că Richter reușește din primul moment să stabilească contactul cu auditoriul. Cum izbutește oare?

— Trebuie să mărturisesc că în nici unul din concertele date în S.U.A. nu mi-a trecut prin cap un asemenea gând — spune Richter. Așa cum, de altfel, nu m-am gândit la acest lucru nici atunci când concertam în marea sală a Conservatorului din Moscova... În aceste momente, muzica pune cu totul stăpînire pe tine și nu mai rămîne nici cel mai mic locșor pentru gânduri inutile. Ești într-atît de absorbit, încît uiți cu totul — nu numai de sală și spectatori, dar și de tine însuși... Nu te mai preocupă decît un singur lucru: ideea formulată de compozitor, care așteaptă să fie exprimată prin sunete. Muzica cere o exprimare sinceră, clară, plină de poezie.

Iată și altceva. Mă plimbam pe străzile orașului Phoenix (statul Arizona). Deodată, lingă mine s-a oprit o mașină. Din ea au coborît două femei. S-au apropiat, au început să-mi vorbească cu însuflețire, mi-au strîns călduros mina. Mai tirziu mi-au trimis și o scrisoare. Noile mele cunoștințe erau și ele muziciene, cea mai în vîrstă fiind eleva vestitului George Enescu.

Am primit multe scrisori de la americani. Unora le-am răspuns imediat, celorlalți le voi răspunde cînd ajung la Moscova. Scrisorile cuprind felicitări, impresii, urări. Am primit și daruri. Într-una din zile mi s-a adus o cutiuță. O deschid și găsesc în ea un ceas. De la cine venea oare acest dar? Cui să-i mulțumesc pentru el? Cutia nu era însoțită de nici o scrisoare, nu se specifica nici măcar adresa!...

Am avut multe întîlniri prietenești cu americanii, îndeosebi cu muzicienii, compozitori, dirijori, soliști. L-am întîlnit pe Efreim Țîmbalist, pe Arthur Rubinstein, Nathan Millstein, Isaac Stern, Rudolph Serkie, Van Cliburn, pe actorul englez John Gillgood. Am cunoscut-o chiar și pe frumoasa doamnă Hirschmann, ale cărei trăsături au fost immortalizate odinioară pe pînză de V. Serov. Au fost întîlniri prietenești, cordiale. Cu toții ne gîndeam la un singur lucru — la arta care se dezvoltă în țările noastre și la pace, fără de care nu pot exista nici arta, nici viața...

N. Mar

(text prescurtat)

TIMPUL LIBER

Ziua lucrătoare a muzelor

Pentru timpul liber al metalurgiștilor, biblioteca Palatului metalurgiștilor din Stalinsk, regiunea Kemerovo.

Zeci de milioane de ore pe zi depuse în generosul safu al muzelor — iată sumarul bilanș al primei perioade de trecere la ziua de muncă de șapte ore în Uniunea Sovietică. Gândiți-vă numai: de la fiecare cetățean care lucrează în uzine sau instituții, câte o oră pe zi economisită — nu-i așa că muzele adună un capital mai mult decât prețios?

Recent, „Komsomolskăia Pravda” a întreprins o anchetă pe tema folosirii timpului liber de către oamenii sovietici, sub sugestivul titlu „Ziua lucrătoare a muzelor”. Chiar și cifrele seci pe care le-a dezvoltat această anchetă sînt pătrunse de un asemenea suflu de poezie, încît ar putea fi prefăcute, fără eforturi deosebite, în poem. Potrivit datelor culese de economiștii din Ural și Siberia, membrii brigăzilor de muncă comunistă își folosesc astfel, în medie, timpul liber al unei zile: o oră și cincizeci de minute pentru învățatură, douăzeci și cinci de minute pentru muncă obștească, patruzeci de minute pentru teatru și cinematograful, treizeci și cinci de minute pentru lectură literaturii beletristice, șase ore și patruzeci și trei de minute pentru somn și o oră și patruzeci și trei de minute pentru alte ocupații (sport etc.).

Statisticienii din Novosibirsk au scos la iveală o altă cifră interesantă: muncitorii și funcționarii din oraș își folosesc a cincea parte a timpului lor liber pentru învățatură. Și aceasta e caracteristic nu numai pentru un singur oraș, ci pentru întreaga Uniune: din 1956 pînă în 1960 numărul celor care studiază la cursurile serale a crescut cu mai mult de un milion de oameni — de la 3.434.000 la 4.477.000.

O mare parte a timpului lor liber sensibil sport, oamenii sovietici îl acordă artei. Este demn de subliniat faptul că, în cei doi ani care au trecut de la ultimul Congres al Komsomolului, tineretul sovietic a ridicat cu mîinile sale 12.000 de cluburi și 16.000 cabine de proiecție cinematografică. Au fost refăcute și înzestrate cu tot ce e nevoie, pentru a petrece timpul liber în mod folositor și plăcut, circa 40.000 de așezăminte culturale. Au fost pregătiti peste 25.000 de conducători artistici pentru festivalurile cercuri de artă amatoare.

Fenomene care vorbesc de la sine despre nivelul de preocupări al oamenilor sovietici cum, în pragul comunismului sînt largă răspîndire a teatrelor populare — în care artiștii amatori prezintă cu încredință piese de Gorki și Shakespeare, de Shaw și Ibsen —

precum și remarcabilele realizări ale studiourilor cinematografice de amatori. Sînt uzine ca „Uralmașzavod” sau „Krasnii Proletarii” unde pasiunea creației cinematografice a cuprins un număr atît de mare de muncitori, ingineri, funcționari, încît studiourile cineaștilor amatori și-au deschis filiale pe secții și ateliere.

Numai în regiunea Kemerovo, la activitatea cercurilor de artă amatoare participă peste 50 de mii de oameni. În această regiune funcționează patru teatre populare.

Dar în centrul atenției se află nu numai formarea unui om cult, ci și a unui om călît fizicește. Peste douăzeci de milioane de oameni sovietici se ocupă sistematic de felurite ramuri ale sportului. Odată cu reducerea zilei de lucru cu o oră, pe stadioane s-a remarcat o adevărată „invazie” de noi forțe tinere și entuziaste.

Nu de mult, revista ameri-

cană „Harper's Magazine” scria cu amărăciune că orele libere ale americanului mijlociu „sînt uneori prea multe (atunci cînd e șomer n.n.), iar altele atît de puține încît nu și le poate consuma decît într-un somn greu și fără vise”. Aceeași revistă remarca, că chiar și puținele ore pe care nu și le consacră somnului, americanul mijlociu le cheltuiește „fie înecîndu-și dezamăgirile în whisky, fie consumînd înnebunitoarele programe ale televiziunii”.

Marx a arătat acum un veac că va veni vremea cînd timpul liber va fi adevăratul criteriu al bogăției oamenilor. Vremea aceea a venit. Zecile de milioane de ore închinat învățaturii și sportului, teatrului și literaturii, zecile de milioane de ore depuse zilnic în generosul safu al muzelor sînt o nouă și grăitoare dovadă a superiorității sistemului socialist asupra celui capitalist.

Victor Birlădeanu

Tot mai multe ore consacrate culturii, odihnei, distracției

Trecerea desfășurată la construcția comunistă în U.R.S.S. pune — în afară de problema unei continue ridicări a productivității muncii prin folosirea tot mai largă a tehnicii celei mai avansate — și problema folosirii corespunzătoare a timpului liber, obținut prin reducerea zilei de lucru.

După cum se știe, Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a hotărît ca ziua de lucru a muncitorilor și funcționarilor să fie încă din 1960 de 7 ore iar pentru muncitorii din subteran, în principalele profesii ale industriei carbonifere și miniere, numai de 6 ore.

Se „reduc” ziua de lucru și în țările capitaliste: în S.U.A., Anglia, Franța etc. Dar această „scurtare” a zilei de lucru li costă lacrimi și sînge pe muncitorii mai bine zis pe șomerii totali sau parțiali din S.U.A. sau din alte țări capitaliste.

În U.R.S.S., ziua de lucru va fi cea mai scurtă zi de lucru din lume. Săptămîna de lucru, cea mai scurtă din lume. Dar salariile nu vor scădea, ci ele vor fi chiar considerabil mărite!

Timpul liber al muncitorului nu crește în U.R.S.S. numai pentru că se reduce ziua de lucru. Timpul liber al oamenilor crește — și va crește în viitor și mai mult — pentru că se reduce și timpul cheltuit pentru munca casnică. Există de pe acum în Moscova și alte centre așa zisele „micro-raioane”, care oferă locuitorilor toate avantajele posibile cu privire la confort și la economisirea de timp. Dar în afară de această modalitate, sînt în discuție proiecte și mai perfecționate. Astfel se preconizează construirea unor imense galerii servind ca un ax pe care sînt dispuse perpendicular, din distanță în distanță, blocurile de apartamente. Galeria adăpostește toate unitățile de deservire gospodărească, inclusiv saloane de masă, săli de lectură etc. Locatarii din oricare bloc au accesul direct în această galerie, care îndeplinește de fapt funcțiunile unui hol comun de proporții uriașe, deservind 10-15 blocuri de apartamente cu cîteva mii de locatari. În felul acesta se va realiza o serioasă economie de timp.

Cum vor folosi muncitorii timpul lor liber astfel obținut? Învățînd, distrîndu-se, odihnindu-se.

Încă cu cîteva ani în urmă activau în U.R.S.S. peste 500 teatre de proză și 32 de teatre

de operă și balet, ale căror spectacole erau frecventate, anual, de sute de mii de spectatori.

În U.R.S.S. funcționează peste 68.000 de unități cinematografice, de 50 de ori mai multe decît în Rusia țaristă. În anul 1965, numărul lor va fi de 118-120.000 de unități.

În U.R.S.S. există peste 400.000 biblioteci. Numărul lor va fi considerabil mărit în septenal. În timp ce în 1957, în U.R.S.S., o bibliotecă revenea la 1.400 de locuitori, în S.U.A. revenea una la 21.600 locuitori, iar în Anglia — una la 82.000 locuitori.

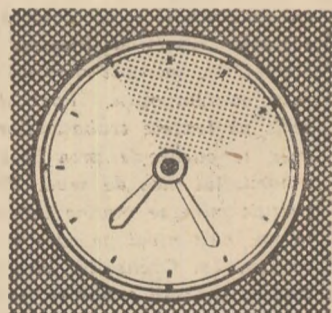
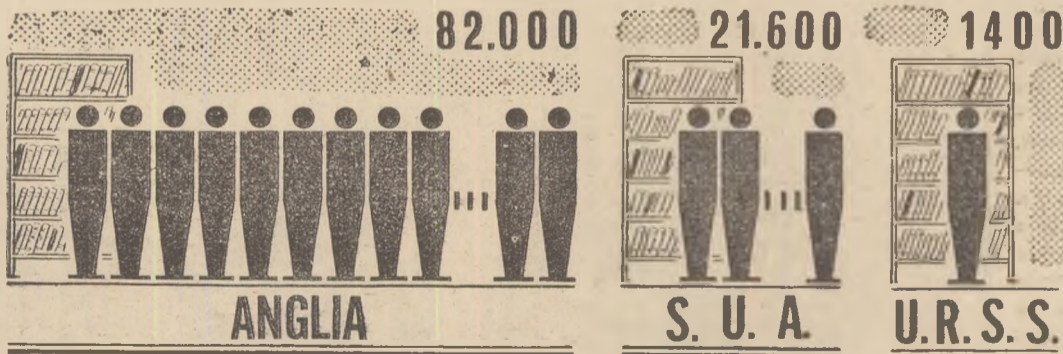
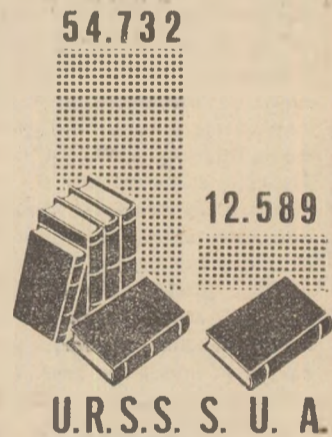
Potrivit datelor publicate de „Unesco”, încă din anul 1956, U.R.S.S. ocupă primul loc din lume în ceea ce privește editarea cărților. În 1955, au fost editate în S.U.A. în total 12.589 titluri de cărți; în U.R.S.S. au fost tipărite 54.732 de titluri. În anul 1965, tirajul cărților va atinge în U.R.S.S. impresionanta cifră de 1,6 miliarde exemplare.

Aceasta este o parte din baza materială a organizării și folosirii timpului liber al muncitorilor din U.R.S.S., fără a mai vorbi de stadioane, de hale de sport, piscine, baze turistice, cluburi, case de odihnă etc., etc.

Lenin arăta, că o sarcină principală a partidului este „educarea, instruirea și formarea unor oameni dezvoltăți sub toate aspectele și pregătiți sub toate aspectele, care să știe să facă de toate. Comunismul merge, trebuie să meargă și va ajunge la aceasta, dar numai după un lung șir de ani”.

Cele cîteva decenii de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie formează o perioadă de dezvoltare istorică relativă scurtă. Dar, de pe acum, cuvintele profetice ale lui Lenin se împlinesc.

Constantin A. Topciu

CRITERIUL BOGĂȚIEI

— 1 —

Repet ce-am spus, și-o fac acum
 Ca niciul vorbe! să-nțelegi —
 Din cîte-a depărtări pe lume
 Să știu doar una s-o alegi.
 Ușoară nu îi va fi călărea —
 Nădejde, zăbucium, întrebări.
 Și nu-i nevoie depărtarea
 S-o cauti peste mări și țări.
 E-n ține ea și ti-va n ține
 Pînă la grăpă, negresit.
 Iar de e vorba despre mine
 Din tîmăd îi-o spun, cinstit:
 Pe drumuri către zări curate
 Șiui s-adun pe unde trec.
 Faceam și cale jurnatale
 Și mă-nțuram ca iar să plec.
 Minat de via, oprit de-o cobo,
 Zburam într-una ca și acum.
 Chiar de sedeam la gura sobei
 Eu mă simțeam mereu în drum.
 De-mi îngigerea, în timp, prin țară
 Un om — prieten îmi era,
 Vedeam cum gîlgile de viață
 Neptindurata mea țară.

Cuvînt către cititori

Zări dincolo de zare se multiplică la
 infinit, lumi noi, imensele întinderi ale
 Siberiei sînt racordate la circuitul de
 înaltă tensiune al comunismului. În acest
 tulburător act fundamental de creație,
 care zămislește forme superioare de via-
 tă în acele locuri, valorile umane capătă
 noi și impresionante dimensiuni.

Aceasta este cea mai generală dintre
 semnificațiile vastului poem al lui Ale-
 xandr Tvardovski — „Zări dincolo de
 zare” — din care prezentăm un fragment,
 cu credința că astfel deschidem cititorilor
 noștri o fereastră spre realitatea și spre
 poezia sovietică contemporană.

— 10 —

Prietean cum genul va să nască
 Și-ai ci minune-ntr-o minună.
 În spuma valului bulac —
 Fantastica hidrocentrală
 Angarel în vena de lac!
 Tot dîndu-mi versetelor aportul,
 Cîntînd Siberia de-acum,
 Sîtveam ades și-autoizolantului
 Prieten credincios de drum.
 Prietelui nu l scăpam, și țară
 Din înțiplare, recunosoc,
 Mă pomenii așa de odată
 Îngă-o celate — Alexandrovsk.
 Alexandrovski! Ce zvon de mare
 Și cîntec de ocean pe vînturi...
 Muzeu acum, țariste gheare
 Nu s ca de frica lor să gemi.
 Un zid înalt înțipit în gîle,
 Sălas durat de-un căpătun...
 Trist monument al tiraniei,
 Loc de obidă și surghinun.

Și nu doar sutele-l de stații
 Se-ncheagă-n minte, se desfac...
 Ci-o văd de-aici cum crește-n spații
 Cum se avîntă peste veac.

Pe hărta-l vie ard furnale —
 Ne sînt jaloanele firești
 Ce le-a aprins prin cincinale
 Scînteia minții omenești.
 De-a țale zări nemăsurate
 O, țara mea, mi-e pieptul plin,
 Și-n cînt le-oi înștruna pe toate
 Să pot să te slăvesc deplin!

În romînește de
Mihail Calmicu

Și-acum la drum...
 *
 Nici chiar cu gândul, înapoi.
 Și nu te-ai mai întoarce îar
 O-ngrăoapă-al anilor puhoi
 Siberie, zestreă la amară
 De-arheologi, ce-i vin curînd...
 Și pensia și socotea pe dește
 Cu glăsu-ți temurată și-n gând.
 Imi spuse de un grup, firește
 De-arheologi, ce-i vin curînd...
 Prin împietrită morții grăoapă
 În zornăți de chei m-a dus.
 Iar paznicul, un moș de o șchioapă,
 De ocape băcuras nespuns,
 O clipă numai auzii
 Venind de dincolo de moarte
 Fînd la mine pași țirzi...
 Sub boțile-n ecouri sparte
 În lungi tăceri învăluite.
 Eu străbătui aceea căldire
 În zi de creșear, pripă
 Impovărat de grea mîhnire

O, Moscovei datori îi sunt
 Mășinii păcii mai degrabă...
 A spectriului hidos și crunt?
 Că-ai mai scurta cumpăna labă
 Că mai ușor pot să respir?
 Că azi un soare mă răstăie,
 Tu Moscova, bătrîn Sibir,
 Și deci, nu-ți sînt dator pe viață
 Demult nepăsnicului pămînt.
 Căci îi cerea durerii preț
 Amărui inimii să-ți cînt.
 Porții cu cîntec-mi, drumețul
 Not înmii nu-ți sîntem datori...
 De-a fost trecutul în paragînă
 Și ieri și azi, de mi de ori,
 Întorce amînțirea pagini
 Indoliate vești, plîngînd.
 Și mamele primăcu în plîc
 De sînge, gîlă-mpurpuriînd.
 Vărsatăm picuri, multe picuri,
 Pămîntului ducînd alean
 Bătea a păcii veste n mături
 Spre-un depărtat și-atînd liman...
 Oel siberian în valuri

Vă duceți slujba veac de veac.
 Spre zări de ape neguroase
 Priviți al valului frămînt
 Ca două faruri luminoase
 În văzu-ntregului pămînt!

Vladivostok!

Oraș mirific

Primește-al dragostei tribut.
 Pășesc pe țărîm...

— Salut, Pacific!

Al Moscovei și-al meu salut!
 Prin mine Volga de asemeni
 Urări de bine îți-a trimis
 (Într-o măsură a admis
 Cum că îți seamănă și-i semeni).
 Îți mai trimite-nchinăciune
 Uralul — harnic făurar
 (Un meșter cum e el, mai rar
 Cînd e barosul să-i detune!)
 Frățească dragoste îți-arată
 Baikalul nostru dîtaian —
 Tectonice surpări odată
 I-au dat afunduri de ocean.
 Apoi Siberia întregă
 Cu-ale ei zări de necuprîns —
 Aceleași nesfîrșituri leagă
 Întînsul ei și-al tău întîns!

Alexandr Tvardovski

Z A R I

DINCOLO DE ZARE...

(Din Cîntul XIII: „La sfîrșit de drum“).

Îți mulțumesc cu plecăciune
 Tu soartă, că mi-ai dat îndemn
 Un drum din drumurile lumii
 Pe harta inimii să-nseamnă.

Căci transsiberiana cale
 Legat-a trudnicul meu rost
 Cu cea mai depărtată zare
 Din cîte sînt și cîte-au fost.

De soartă pomeni în glumă.
 Dar e vădit că lungul drum
 Unu cu Moscova de acuma
 Siberia verstelor de acum.

Tăiați pagina după linia punctată. Îndoți apoi pagina de-a latul, cu culoarea în afară, apoi de-a lungul și din nou de-a latul, în așa fel ca să obțineți o broșură cu paginile în ordinea numerotării.

— 5 —

De-ori să verse mări de fier
N-ori mai leși bieții ivani.
Și mizgăleaii birii — un munte —
Tot proiectând, protocol viciant,
Că ruși-n aste vremuri crunte
N-ori face oțelari de trunte
Din urși lor siberienți...
Că-i bucură-n prosula lor
Un scriitor de telegă nouă,
Dar mite un ducă de tractor!...
Și câ streină le e cuvântul
Și că prim ani le e avântul
De un stat de putic potcovit.
Că sînt siberienți și bastia...
Si-be-ri-ent, auzi mata!
Iar noi vedeam în vremea asta
Zări după zări de peruzca.

Și trănnet ne-a fost vocea-n clipă
Cînd am pornit torent de-ojele
Spre moartea ce și-a-nhins aripa,
Că să-i curmăm buiacul zel.

— 12 —

Săgeala sprinzând pe cer!
Șoselei sîcav! Dar mă mbie
Măi mult bătrîni drum de fier.
Alsu-1-am acum din toate
Căci spre Extremul Orient
Pînă cite depărțări strîdăre
În tot și-n toate ești prezent.
Nu merită, orice ai spune,
Cîmpii, păduri cum alie nu-s,
Că pe-o machetă-a regiunii
Să le zărești gonind pe sus...
Și-găa, priveam cum se perindă
Meleaguri dăruți de zori —
Nici ochii minții să-l cuprindă
Că necuprînsese-1 comori!
Cu scăpărări de diamante,
Că cedri bălînda-și ram de ram
Se clungau în line pante
Albastre țesuri pe sub gemm...

Dar le-auzeam reproșul parcă
În susur blînd adus de vînt:
Nu-1 bard acel ce nu încercă
Să ne sîdvească-n al său cînt!

— 8 —

Cîi e de-n coadă și departe
De iureșul acestui veac!
Iubite crișo, cu țările
Păretea țarăși mi-o alim:
Orice mijloc de ar fi să fie —
Un tren, sau un toașg imlim,
De-a-nădîrăci încet pereții
Din jur, și-n cesul oportun
Te-a îndemnat pe drumul vieții
Să ești că e un mijloc bun!
Dar de mă cheamă interesul
(Și-o spun cîșșit!), de vreau confort,
E cel mai excelent transport.
L-am folosit chiar astă vară
Cînd într-o zi la ora "H"
Urma să și năruie Angara
Bătrînu-1 val pe un nou țagăș.
Stăvii pe om și-ale lui țapte
Înțorci de mîi de ori:
Din Moscova — în miez de noapte
În depărtatul Bratsk — în zori!
Cu zeci și zeci de gîrd-cască
Pe-o sîncă abrupă spre gemm!

— 3 —

Un pod zvrîții de un mal spre altul
Cîntînd din struna lui de fier
Și-o scumpă zi cum nu e alta
Pierind ca zilele ce pier...
Nimic, nimic n-am dat uitării —
e-am strîns cu-a sufletului mîini
Tot ce-1 culce pe drumul țării
Nu va pieri nici azi, nici mîini.
Deschidă-1 inima la toate
Și-1 vor rămîne-nțreși vieți
Că ziua dragostei curate
A ne-nturnatei înereți.
Dar bănuiesc că ai meu crișo
Sprînceana și-a-nădîrăci sever:
Nu-1 veac primar, nici neolitic
Să plect la drum pe-un drum... de fier!
Transport arhic, orice ai zice,
Cînd ni-s vitezele surori
Și pot în săvri să te ridice,
Să treacă ca fulgerul prin nori
Arhic, și-1 aseamănă țorite
Literaturii... Ți-1 pe plac?

Le puse față pe amîndouă.
Acesta nume dragi nespuse
Și sufletului meu și vouă
Pe acest hotar de eră nouă
Să deslusească un tîlc m-au pus.

Siberia, Moscova — o țară.
Cuvînte ce-n limbaj strein
Rînjit rostite-odinioară
Erau l-al vechii lumi festin.

Le pomenesc și-acum, nu-1 vorbă,
Și poate chiar ceva mai des...
Dar altu-1 cîntu', ală ciorbă
Cum se mai zice, pe-nțeleș.

Și totuși n-om uita chiar dacă
Ni-1 astăzi lueșul în toi
Cum ne luați voi în țărbacă
Cu tot ce aveam mai sînt în noi.

Se face lată jumătate
De veac de cînd, de-ai sta s'ascuți,
Ne tot jeliți și tot ne scoateți
Și ne-ndemnatoci și descuți.

Că din ruini și-nnapolere,
Din ierni cărunte, aprigi ani,

Da, n-am făcut-o, știu prea bine,
Nu vă-nchinai un singur tom.
O recunosc spre-a mea rușine
Dar pentru-afîtea zării senine
Prea strîmță-i viața unu om.

Și totuși... lată-mă pe roate.
Dintr-un îndemn neînțeleș
Reproșul presimțindu-l poate
Pe calea asta am purces.

Lumini, lumini în zarea-adîncă —
Șiraguri vii de licurici.
Un bastion durat în stîncă
Îți pare gara de aici.
Vladivostok!

Oraș-minune,
Cît te-a-ndrăgît pe vremi ilici!

Doi frați,
Doi gemeni frați sub soare,
Sînteți născuți pe același vad
Chiar de legați zare de zare,
Vladivostok și Leningrad!

Ostași cu aceleași sînte rosturi
Ce știți afla furtunli leac,
Pe ale țării avanposturi!

Alexandr Tvardovski

ZĂRI
DINCOLO DE ZARE...

BIBLIOTECA
"VEAC NOU"
1

FILMUL

O sută treizeci de kilometri de desene!

La Moscova, în piața Nizkie Vorota, se află „Cinematograful filmelor vechi”, destinat prezentării operelor cinematografice realizate cu decenii în urmă; în această sală înfățișezi adeseori spectatori — de obicei tineri — care văd, a ceea sau a cincisprezecea oară, filmul clasic „Ceapaev” cu speranța — după cum ne declară, chiar unul dintre ei — ca cel puțin o dată să se întâmple o minune care să-l scape pe Ceapaev de la moarte! Dar firește, pelicula nu este în stare să satisfacă această dorință

loși au studiat ei însși actoria și mimica lor nu este făcută la întâmplare: desenul nu se va inspira deci numai după o mișcare în general, ci după mișcarea unui actor care este însuși autorul înfrunțării ei pe hirtie.

Iată, de asemenea, munca extraordinară de laborioasă pentru sincronizarea perfectă a mișcărilor gurii cu sunetele dialogului; dacă la toate studiourile gura se deschide și se închide în funcție numai de durata dialogului, la Soiuzmultfilm textul se înregistrează înainte de execuția desenului și fiecare sila-

ce tendinței acestei școli a lui Ivanov Vano, datorită căreia atâtea nestemate ale basmului au dobândit expresie cinematografică.

Cea de a doua tendință a creatorilor de la Soiuzmultfilm, nu se opune în esență liricii lui Vano; așa cum într-unul din cele mai reușite filme al acestui grup de creatori, „Petia și scufița roșie” (realizat de V. Suteev, E. Raikovski și B. Stepanțev), pionierul pătrunderii printre personajele clasice, gândirea cineaștilor pare a se fi însinuat printre canoane, destrămându-le, călând și găsinde ineditul în forme adeseori mimicoare. Parodia se află aici ea acasă, dând frâu liber fantaziei, în scenariu ca și în năstrușnicele rezolvări plastice.

Dar dacă „Petia și scufița roșie” a obținut anul trecut în Franța premiul pentru cel mai bun film pentru copii, nu e mai puțin adevărat că și un film care pornește de la datele basmului clasic, „Crăiasa zăpezilor” (realizat de Atamanov, după Andersen) a obținut în același an premiul la Veneția, în cadrul Festivalului filmelor pentru copii, fapt care probează îndeajuns însemnătatea artistică a ambelor direcții. Și, pentru a vă face o idee în plus despre amploarea muncii lor să parcurgem câteva cifre convingătoare; zece minute de film de desen animat necesită efectuarea a aproximativ cincisprezece mii de desene; un film de lung metraj ca „Crăiasa zăpezilor” a necesitat însă 170.000 desene, ceea ce înseamnă că, dacă s-ar fi așternut unul lângă altul fiecare desen, s-ar fi acoperit o distanță de o sută treizeci de kilometri...

Este bine poate să ne amintim de asemenea cifre cind zărim pe ecran emblema studioului Soiuzmultfilm...

V. Stukas
I. Hristea

bă și consoană este urmărită fidel de mișcările gurii.

Rezultatul este acel extraordinar autentic al dialogului, poate unic în istoria desenului animat. Este drept că în privința aceasta actorii care colaborează la Soiuzmultfilm au atins culmi de măiestrie: printre ei se află nume celebre, ca Ianșin, dar nu lipsesc nici actorii tineri, selecționați cu grijă de pe tot întinsul Uniunii Sovietice, capabili să redea cu exactitate un anumit timbru sau un anumit mod de a vorbi. Dacă de pildă textul unui „erou” cocoș poate fi spus în cele mai bune condițiuni de un anumit actor din Tomsk, acel actor și nu altul este adus pentru înregistrare.

Firește, însă, fidelitatea și conștiințozitatea muncii nu exclud fantazia și ineditul realizatorilor filmului. În ceea ce privește tendințele artistice se poate vorbi la Soiuzmultfilm de două direcții principale. Prima dintre ele este reprezentată cu precădere de „veteranul” desenului animat, Ivanov Vano, care în anul 1925 a produs în U.R.S.S. cel dintâi film de acest gen. Caracteristica lui Vano constă mai ales în dragostea pentru tematica basmului — rus sau universal; și dacă de la un film la altul soluțiile se dovedesc pline de inedit, ceea ce rămâne constant la Vano este preocuparea pentru datele clasice ale basmului: eroii pozitivi sînt tratați în chip realist, inspirat, păstrându-li-se firește, patosul romantic caracteristic genului; soluțiile plastice mai puțin obișnuite se întâlnesc la Vano în special în tratarea personajelor satirizate, iară a se depărta prea mult nici în acest caz, de datele fundamentale ale fantaziei populare. Filme ca „Într-o împărăție oarecare” (scenariu N. Erdman) sau „Buratino” (după „Cheița de aur” de A. Tolstoi) sînt caracteristi-

Olga Krasina (Liza) și Valentin Kulik (Eletski) în „Dama de pică”, film ce va rula curind pe ecranele românești

Serghei Gherasimov despre noul său film „Oameni și fiare”

Într-un articol publicat de revista „Sovetski ekran” regizorul Serghei Gherasimov vorbește despre noul său film „Oameni și fiare”. Iată ce scrie printre altele marele regizor sovietic: „La baza viitorului meu film se află fapte pe care am avut prilejul să le cunosc datorită unor întâlniri și observații personale. Vreau să relatez povestea unui om care face parte din rîndul persoanelor repatriate.

...O mamă și fiica ei călătoresc cu confortabilul lor automobil „Moskvici” pe traseul Moscova-Simferopol. Eroul, repatriat de curind, pleacă la rîndu-i în Crimeea pentru a-și înfrînți fratele, cu ajutorul căruia dorește să înceapă o nouă viață. În timpul călătoriei, femeia recunoaște în accidentalul tovarăș de drum o veche cunoștință: în timpul blocadei Leningradului, omul acesta, pe atunci ofițer în Armata Sovietică, a salvat-o de la moarte, i-a oferit rația lui de mîncare, iar dimineața s-a întors la unitate. Curind după această întâmplare a fost rănit, apoi a căzut prizonier...

Omul povestește fără plăcere, dar în laconicele lui relatări fiica eroinei caută insistent răspunsul la problemele de viață ce o preocupă. El îi dezvăluie fără menajamente, realitățile lumii inumane a capitalismului, guvernată de legile junglei. Acolo, zi de zi, ceas de ceas, a fost transformat într-un sclav.

Acțiunea filmului se desfășoară pe două planuri. Pe de o parte este prezentată contemporaneitatea sovietică, cu care spectatorii fac cunoștință în timpul călătoriei eroilor spre sud. Pe de altă parte, povestea tragică a omului care trăiește departe de patrie.

Pas cu pas, fostul ofițer își recapătă demnitatea umană strivită în anii de viață înjositoare. El este ajutat să stea din nou pe propriile picioare, să redevină om.

Esența filmului constă în meditațiile artistului cu privire la epoca sa, în dezvăluirea înverșunatei lupte dintre două lumi — lumea sălbatică a capitalismului și lumea în care domnesc relațiile socialiste și comuniste. Prin dramatica istorie a unui om pe care destinul îl aruncă în ghearele capitalismului sînt puse în discuție problemele care frământă în prezent întreaga omenire.

În film vor fi intercalate secvențe din jurnalele de actualități și o seamă de cadre filmate special în Germania occidentală și în alte țări.”

„Moment” din filmul „Petia și scufița roșie”

intimă a spectatorului îndrăgostit de eroul său.

Și totuși, pînă la urmă minunea s-a înfăptuit; există acum un film în care Ceapaev scapă și, ieșind din rîndul Ural, primește sabia și calul fermecat. Actorii minunții sînt creatorii din studioul Soiuzmultfilmului care au dat din nou viață, de data aceasta pe calea desenului animat, chipului marelui erou bolșevic realizat vocal de același Babocihin, creatorul rolului din filmul artistic.

Studioul Soiuzmultfilm are de altfel la activul său multe alte „minuni”: pionierul Petia poate pătrunde îndrăzneț în lumea basmului, pentru a da un sens nou întâmplării „Scufiței roșii”. Cei trei sute de realizatori ai minunilor (studioul Soiuzmultfilm este unul din cele mai mari centre de desen animat ale lumii) desfășoară aci o activitate neobosită, care le-a adus nu numai aplauzele școlărilor din Moscova sau Irkutsk, ci și premii internaționale de prestigiu, în multe țări ale lumii.

Cei care cunosc specificul muncii la filmul de desen animat nu vor înfrînă, în aparență, nimic deosebit la studioul Soiuzmultfilm: aceeași laborioasă muncă de animare, aceeași studiere atentă a fiecărei mișcări pe „buclă” (fragment de peliculă care se repetă înăcînit pe ecran dînd posibilitatea urmării atente a oricărui amănunt) aceleași discuții insuflăite între regizor și membrii colectivului pentru definirea tipajelor, a decorului, culorii sau muzicii... Și totuși, urmărind mai atent febrila activitate, nu înfrînă să sesizezi acele trăsături care au consacrat, pe plan mondial, desenul animat sovietic... Iată-i de pildă pe animatori, urmărindu-și cu atenție în oglindă mișcările proprii, pentru a le imprima personajelor desenate: mai

Alți oameni și alte fiare, în alt film. La studioul „Lenfilm” se turnează „Cursa vîrgată” în care eroii principali sînt tigrii.

COMPLEXUL DE INDUSTRIALIZARE A LEMNULUI REGHIN

produce

INSTRUMENTE MUZICALE
(cu arcușe și cu coarde de ciupit)

AMBARCAȚIUNI SPORTIVE

RACHETE DE TENIS

Primim comenzi speciale pentru lucrări de construcții cu materialul beneficiarului (turnuri de răcire etc.)

Săptăminal
PREMII MARI
la

LOTO
Central

ANGAJAM IMEDIAT ingineri în specialitatea:

- tratamente termice
- turnătorie fontă și neferoase
- sculeri
- metrologi
- proiectanți utilaje petrolifere
- construcții metalice
- construcții de utilaj petrolifer

cu o vechime de minimum 3 ani

Doritorii se vor adresa la

UZINA MECANICĂ CÎMPINA

Serviciul personal

INTREPRINDEREA INDUSTRIALĂ
RAIONALĂ

GABOR ARON

Tg. Secuiesc, reg. Brașov

Vinde din stoc

COVOARE

„CARPAȚI“

de diferite dimensiuni, la
prețul de lei 230 metrul
pătrat

ANGAJAM IMEDIAT

Doi ingineri cu specialitate în exploatare

vechime minim 2 ani,

îndeplinind condițiile H.C.M. 1061 din 1959

Doritorii se vor adresa

ÎNTEPRINDERII FORESTIERE

DIN CÎMPINA

str Ștefan Gheorghiu, 23

ANGAJAM IMEDIAT

- ingineri în metalurgie
- ingineri în prelucrări mecanice
- tehnicieni proiectanți
- tehnicieni tehnologi

Se cere o vechime de minimum 3 ani

Doritorii se vor adresa la

UZINELE „NEPTUN“ CIMPINA

Serviciul personal-învățământ

AVIZ IMPORTANT

pentru consumatorii de gaze
lichefiate (ARAGAZ)

În conformitate cu prevederile H.C.M. 1230/1960 cit și ale „Regulamentului privind Măsurile de Siguranță pentru Utilizarea Gazului Petrolifer Lichefiat” întreprinderea distribuitoare este obligată a opri livrarea gazelor consumatorilor ale căror aparate nu funcționează normal sau întrebunțează accesorii defecte.

Pentru aplicarea acestor dispozițiuni, personalul de teren al întreprinderii noastre — mecanici și distribuitori — este obligat să semnalizeze consumatorilor în scris, sub luare de semnătură, defecțiunile constatate.

În cazul semnării de defecțiuni constatate cu ocazia schimbării buteliilor sau a controalelor din oficiu, rugăm consumatorii să acorde atenția cuvenită în ceea ce privește stabilirea defecțiunii, semnind de primire avizarea ce li se înmânează aceasta constituind și o dovadă a îndeplinirii obligațiilor de serviciu ce revin personalului nostru.

Consumatorii sînt obligați a remedia defecțiunile semnalate de personalul întreprinderii distribuitoare, cunoscînd că de consecințele utilizării în continuare a aparatelor defecte rămîn singuri și direct răspunzători.

Pentru remedierea defecțiunilor la aparate, consumatorii se vor adresa atelierelor U.C.E.C.O.M. iar pentru repararea reguletoarelor se vor adresa exclusiv atelierului Bazei noastre din depozitul „11 Iunie” București, str. Gramont nr. 36 raionul N. Bălcescu.

Reamintim cu această ocazie că orice defecțiuni în utilizarea buteliei de aragaz și orice reclamațiuni cu privire la comportarea personalului nostru de teren să fie aduse la cunoștința întreprinderii — telefonînd la nr. 13.52.50 și 13.38.10 sau în scris Bazei I București — str. Gl. Budișteanu nr. 11 bis.

M.I.P.C. — D.G.A.D. BAZA 1 BUCUREȘTI
DIRECȚIUNEA

CUBA, CONGO, LAOS

U. R. S. S alături de popoarele care luptă pentru libertate și independență

În primele zile ale anului 1961, guvernul Eisenhower rupind relațiile diplomatice cu Cuba, a intensificat pregătirile în vederea agresiunii, cu scopul vădit de a exporta în această mică insulă contrarevoluția, pregătită de instituțiile guvernamentale ale S.U.A. Dar din nou, zările americane au fost nevoite să recunoască că bandele contrarevoluționare formate pe teritoriul S.U.A. nu au fost în stare să înfrângă poporul cuban. S.U.A. au folosit toate mijloacele pentru a constrânge țările din America Latină care depind de ele să urmeze exemplul Washingtonului. Dar în afară de guvernul dictatorial al Perului, nici un guvern din America Latină nu s-a încumetat să îndeplinească voința S.U.A. Toate acestea au arătat că, în zilele noastre, când există marele lagăr al păcii și socialismului, chiar și o țară mică poate să opună rezistență imperialismului dacă poporul ei se ridică dirz și unit în apărarea libertății sale.

Uniunea Sovietică și țările socialiste au dat un sprijin hotărâtor cauzei Cubei, care a devenit stindardul forțelor patriotice din țările Americii Latine. Declarația șefului guvernului sovietic și avertismentul său că Uniunea Sovietică va sprijini Cuba în cazul unei agresiuni îndreptate împotriva ei, hotărârea guvernului sovietic de a cumpăra întreaga cantitate de zahăr cuban refuzată de S.U.A., întâlnirile frățești care au avut loc la New York între N. S. Hrușciov și Fidel Castro, au fost o expresie a prieteniei frățești care s-a stabilit între poporul sovietic și eroicul popor al Cubei. După cum a arătat Fidel Castro, „Uniunea Sovietică duce o politică de apărare a intereselor unui popor mic, de apărare a intereselor unei țări slab dezvoltate, de apărare a intereselor unui popor care luptă pentru suveranitatea, pentru independență, pentru progresul țării sale”.

LANȚURILE NU POT ÎNGENUNCHIA POPOARELE

Și poporul congolez intensifică lupta pentru eliberarea sa. După cum a fost nevoită să recunoască revista americană „Newsweek”: „Secretarul general al O.N.U., Dag Hammarskjöld a văzut cu prilejul recente vizite în Congo, că a apreciat în mod greșit situația din această țară”.

În telegrama adresată lui A. Gizenga, primul ministru ad-interim al Republicii Congo, N. S. Hrușciov a declarat că sprijinul și simpatia popoarelor U.R.S.S. se află de partea poporului congolez, a guvernului său legal. Uniunea Sovietică a sesizat în mai multe rânduri Consiliul de Securitate, atrăgând în modul cel mai serios atenția asupra încercărilor imperialiste de a suprima independența națională cucerită de poporul congolez, asupra pericolului pe care-l reprezintă așiftarea de către imperialiști a focarului de război din această regiune a Africii.

Ultimul cuvânt în Congo nu-l vor avea cotropitorii străini, ci poporul acestei țări, singurul care are dreptul să fie stăpînul ei.

NOI MANEVRE AGRESIVE

Intr-un alt colț al lumii, în Asia de sud-est se comite în ultima vreme o nouă crimă imperialistă. Are loc o intervenție militară fățișă a S.U.A. împotriva poporului laotian. Tunurile, tancurile și avioanele americane, instructorii americani, generalii laotieni plătiți cu dolari, toate acestea au fost puse laolaltă împotriva poporu-

La începutul acestui an, într-o cuvintare ținută la ambasada cubană din Moscova, N. S. Hrușciov a atras atenția asupra a trei regiuni care se pot transforma în focare periculoase pentru cauza păcii. Totodată, șeful guvernului sovietic a indicat căile de urmat pentru înlăturarea situației explozive din aceste regiuni, pentru înlăturarea cauzelor încordării. Este vorba de Cuba, Congo, Laos, trei țări situate departe una de alta, cu o istorie și economie diferite, cu popoare aparținând unor rase și religii diferite; avînd obiceiuri prea puțin asemănătoare. Și cu toate acestea, cele trei țări formează un front de luptă comun, au aceiași dușmani și aceiași prieteni, sînt victimele aceleiași agresiuni.

lui laotian și împotriva guvernului său legal. Judecînd după declarația amiralului Felt, comandantul trupelor americane din regiunea Oceanului Pacific, de la Marea Chinei de Sud, pînă la insulele Hawaii, forțele armate ale S.U.A. au fost aduse în stare de luptă.

Intr-adevăr, S.U.A. nu au mai luat decît arareori asemenea măsuri militare de la sfîrșitul războiului din Coreea. Pentru a justifica sporirea forțelor militare ale S.U.A., în regiunea cailor de acces din Laos, amestecul nerușinat în afacerile interne ale acestei țări, fostul guvern american a pus la cale mitul pretinsei agresiuni „dinspre nord”.

Dar de astă dată, nici chiar numeroși reprezentanți din cartierul general al S.E.A.T.O. nu au vrut să dea crezare afirmațiilor americane. Ei nu au vrut să ia parte la jocul pus la cale de S.U.A. în această țară, temîndu-se pe bună dreptate, că vor fi împinși într-o adevărată catastrofă. În Anglia și Franța, acțiunile neechibuzite ale clictii militariste americane au provocat o critică vehementă. Chiar și în Tailanda s-a re-

simțit de astă dată primejdia gravă pe care o reprezintă aventura americană. „În aprecierea poziției lor în Asia, multe puteri occidentale și aliații lor par a fi cuprinse zilele acestea de un val de pesimism” — telegrama din Hongkong, corespondentul agenției vest-germane D.P.A. Refuzul guvernelor Pakistanului, Tailandei, Japoniei și Malayei, de a participa la conferința miniștrilor de externe ai sateliților americani din Extremul Orient, constituie o expresie a acestor puternice temeri.

În același timp, poporul laotian continuă lupta pentru libertatea și independența țării sale, pentru dreptul de a promova o politică a păcii și neutralității. În această luptă, de partea lui sînt forțele iubitoare de libertate din întreaga lume, în frunte cu Uniunea Sovietică care se pronunță ferm ca Laosul, în conformitate cu voința poporului său, să rămînă un stat neutru, independent. Guvernul sovietic este de acord cu convocarea urgentă a unei conferințe internaționale, de genul conferinței care a avut loc la Geneva în anul 1954, pentru reglementarea problemei

laotiene. Guvernul sovietic a avertizat guvernul S.U.A. asupra consecințelor pe care le-ar putea avea acțiunile agresive ale S.U.A. și ale aliaților lor împotriva poporului laotian.

E NECESARA O NOUĂ POLITICA A S.U.A.

Căutînd să intensifice acțiunile sale agresive în Cuba, Congo, Laos, fostul guvern Eisenhower, cu sprijinul cercurilor extremiste din S.U.A. a urmărit să creeze în lume o atmosferă care să ajute stăpînilor monopolurilor industriei de război să mențină pe o perioadă îndelungată încordarea internațională. „războiul rece” și cursa înarmărilor. În felul acesta el a urmărit să greveze dinainte întreaga activitate a noului guvern american. Această politică falimentară a dus S.U.A. într-o situație de izolare, dezorganizare și haos cum nu a mai cunoscut niciodată în istoria sa această țară.

Demascarea de către Uniunea Sovietică a acțiunilor agresive ale fostului guvern al S.U.A. a contribuit într-o măsură hotărîtoare la extinderea luptei popoarelor împotriva planurilor aventuristilor americani în Cuba, Congo și Laos. Rezistența pe care a întîmpinat-o pretutindeni această politică nu poate să nu arate noului guvern american că a sosit într-adevăr timpul să se înceapă o nouă pagină în politica externă a S.U.A.

După cum se arată în telegrama adresată de N. S. Hrușciov și L. I. Brejnev lui J. Kennedy, cu prilejul instalării sale ca președinte al S.U.A.: „Sîntem convinși că pas cu pas pot fi înlăturate suspiciunea și neîncrederea care există, pot fi cultivate semîțele prieteniei și colaborării active între popoarele noastre”.

I. Manea

In apărarea revoluției

Miliția populară cubană

In cartierul Mariano, cuprins în linia de centură a Havanei-mari, uiți cu desăvîrșire că te afli într-unul din cele mai zgomotoase orșe ale lumii. Aici, la o distanță apreciabilă de centrul capitalei cubane, e o liniște desăvîrșită Vegetația tropicală a transformat acest cartier într-un fel de stuțiune climaterică, înecînd-o în flori și verdeață.

In cartierul Mariano se află statul major al miliției populare cubane sau cum i se mai spune aici, oficial, al miliției naționale revoluționare. Din rîndurile ei fac parte peste patru sute de mii de oameni! Patru sute de mii de cetățeni la o populație de șase milioane de oameni! Nu există profesiune (poate doar „profesiunea” de moșier sau cea de fabricant) care să nu-și aibă reprezentanți ei ei în uniformă de milițian.

Și să nu vă închipuiți cumva că treaba e o joacă de copii. Miliția națională revoluționară este o armată în adevăratul înțeles al cuvîntului, o armată echipată cu cel mai modern armament, inclusiv artilerie grea. Tinerii între 18 și 35 de ani, printre care un mare număr de femei, formează unitățile ei de infanterie. Pentru a li se verifica rezis-

tența fizică și capacitatea de luptă, acești oameni sînt obligați să facă în cincisprezece ore un marș de șaiszeci și doi de kilometri... Există, de asemenea, unități speciale, unități tehnice, unități de rezervă. Sînt nu miți comandanți nu ofițeri de profesie, ci oameni de cele mai diverse specialități care au absolvit școala de ofițeri a miliției.

Unul dintre acești oameni, ofițerul de miliție Raul Alfonso Gonzales mi-a spus într-o zi:

— Lucrul cel mai dificil a fost însușirea disciplinei. Un ajutor prețios în această problemă mi-au dat cărțile sovietice „Șoseaua Volokolamskului” și „Panfiloviștii”. și cred că nu numai mie. Nu degeaba, în școala noastră de ofițeri, vedeai pe pereți placarde cu citate din aceste cărți.

Miliția națională revoluționară a fost constituită în baza liberului consimțămînt al cetățenilor. Și nu este nevoie să cauți să-i convingi pe cu-

bani să ia arma în mînă, căci fiecare din ei înțelege că revoluția se află încă în pericol.

Comandantul suprem al miliției este căpitanul Asevedo, în vîrstă de nouăsprezece ani. E un tînăr înalt, cu umerti lați, care arată însă mult mai în vîrstă.

— Nu-mi place să fiu militar. Iubesc tehnica și visez să devin inginer de mine. Intotdeauna am nutrit acest vis dar la șaisprezece ani am plecat de pe băncile școlii în munși, în detașamentul lui Fidel Castro — mi-a spus Asevedo în timpul convorbirii noastre.

Da, cubanii au ce apăra. Ei se mîndresc cu patria lor, prima țară din America Latină care a pășit pe calea independenței politice totale.

Revoluția cubană are într-adevăr rădăcini adînci — este o revoluție a poporului, făcută pentru popor, cu miinile poporului.

V. Mașkin